

vinsloven var bleven liggende. I Overensstemmelse hermed fulgte da den ærede Finansminister 2 Aar igennem i det givne Spor, idet han fremlagde de 3 førstnævnte Love i Landstinget og overgav Brændevinsloven til fortsat Opbevaring i Folketinget. Saaledes gik det 2 Aar igennem. Men det 3dje Aar gjorde Ministeren noget andet. Da foretog han paa en Gang en Svingning og en Svingning, som maa udlægges saaledes, at nu havde han besluttet, at det skulde briste eller bære. I Efteraaret altsaa tog den ærede Minister samtlige 4 Love og gik med dem op i Landstinget. Han forelagde dem denne Gang i en noget ændret Skikkelse; han havde gjort Ændring baade i Toldloven og i Brændevinsloven; mens han tidligere havde forelagt *Folketingets* Toldlovsforslag, i alt Fald med Undtagelse af Tolden vedrørende Spiritus, saa formidskede han nu Underskuddet ved at forhøje Satserne for nogle enkelte Artikler, og til Gengæld formidskede han Brændevinsafgiften. Dermed overgav han de 4 Love under et til Landstingets Behandling. Hvad der nu er passeret mellem Landstingets Flertal og Ministeren, ved jeg ikke. Der kom i Efteraaret nogle Rygter ud om, at det var gaaet varmt til; derom kan jeg imidlertid ingen Kendskab have. Men det ærede Medlem for Odense, som formodentlig kender disse Forhold bedre, udtalte i Gaar, at Følgen af den Stilling, som den ærede Finansminister havde taget, var den, at han havde slaaet en Revne i Landstingets Højre. Hvis det forholder sig saa, er denne Revne dog hidtil ikke fremtraadt stærkere, end at endnu staar Landstingets Flertal formelt væsentlig enigt i de Indstillinger, det har afgivet over Toldloven. Den ærede Minister antydede her forleden Dag, at Landstinget nu følger ham og hans Opfattelse. Jeg ved ikke, om den ærede Minister har Ret deri, men det kan i al Fald kun være med stor Modifikation. Saa meget er sikkert, at hvis man gør det, gør man det kun under stærk Knurren. Det hedder i Landstingsudvalgets Betænkning, at „Flertallet finder det ikke heldigt at fravige den Grundsetning, som baade Regeringen og Landstinget tidligere bestandig har fastholdt, nemlig at der ved en Revision af Toldloven i Hovedsagen bør tilvejebringes Kompensation paa selve Toldloven.“ Og det hedder videre: „Da Regeringen imidlertid har sluttet sig til Folketingets Forlangende, at Kompensation for Nedgang i Toldindtægterne skal søges uden for selve Toldloven, finder Flertallet efter Omstændighederne at burde bøje sig herfor, uden derved at

erkende Rigtigheden af denne Fremgangsmaade“. Det synes at fremgaa heraf, at Landstingets Flertal har staaet i den For- mening, at Folketinget nødvendigvis forlangte Kompensation for Toldloven ad en anden Vej, in casu igennem Brændevinsafgiften. I hvert Fald faar man det Indtryk, at den ærede Minister har formaaet at bibringe Landstingets Flertal den Opfattelse, at han vilde være i Stand til i Folketinget at sætte dette igennem. Med denne Udsigt for Øje har da Landstingets Flertal modstræbende, uvilligt og under mange Reservationer givet efter og rakt sig saa langt, at Skindet af Enighed med Ministeren er blevet bevaret. Og Ministeren — det fremgaa af hans Udtalelser — er overbevist om, at han nu har faaet de genstridige saa vidt, at naar det endelig kommer til Stykket, skal han nok faa dem til at lystre og gøre ogsaa det sidste Skridt. Med de 4 Skattelove i Haanden gaar da Ministeren triumferende ned i Folketinget, lægger dem paa Tingets Bord og siger: Værsgod, her er fire smukke Retter; De behage at nyde dem alle fire, mine Herrer, De behage at tage Snapsen med, hvis De ikke gøre det, ere vi færdige. Da saa Folketinget i al Beskedenhed svarer, at det foretrækker at nøjes med de tre ligesom hidtil og at være fri for den fjerde, bebuder den ærede Minister — det bebudede han forleden Dag — at saa bliver der ikke noget af det hele, saa er Historien dermed forbi. Det Værk, som har været Hovedmaalet for denne Regering igennem de forløbne Aar, er dermed nu bragt til den Afslutning, at det i denne Ministers Haand ikke kan føres videre. Den ærede Ministers Udtalelser har jeg ikke kunnet opfatte anderledes, end at der bliver ikke noget ud af dette, saa længe enten han er Finansminister, eller saa længe han staar over for dette Folketing. Denne Udgang er beklagelig men den er ikke overraskende. Den kan ikke være overraskende for nogen, der har været Vidne til den Udvikling, som er foregaaet i Løbet af de tre Aar, i hvilke denne Regering har ledet Landet. Sjældent har et saa kort Tidsrum set en saa ustandselig og saa hurtigt Gliden ned ad Bakke i

Rettelse.

Sp. 3887, L. 23 f. o. : „fra Ordføreren Side i Landstinget, tager“ læs: „fra Ordføreren Side, i Landstinget tager“.